

FRONTALANGREPP PÅ PASSIVITETEN

Röstkonstnären Diamanda Galás på Weaving Politics: ”Vill infiltrera mainstreammedia med radikal politik”

KULTUR Politik och koreografi vävdes samman på konferensen Weaving Politics på Dansens hus i Stockholm i december. Alexander Alvina Chamberland var där och lyssnade på föredrag och intervjuade röstkonstnären Diamanda Galás.

Bland föreläsarna på Weaving Politics fanns den psykoanalytiska feministen Julia Kristeva, skaparna av produktionen *Human Writes*, Kendall Thomas och William Forsythe, samt röstkonstnären Diamanda Galás. Föredragen berörde ämnen som postkolonialism inom dans i Kenya, samt Ship to Gaza och vilka liv som anses värda att sörja. Ämnena var intressanta, men föredragsutformningen tenderade att bli akademiskt stel. Detta gällde framförallt Julia Kristevas föreläsning om (trans)humanism, som höll hög intellektuell kvalitet men tyvärr höll sig inom tvåkönsmodellen och en psykoanalytiskt generaliserande beskrivning av ”ungdomen” och ”modern”. Kendall Thomas frågade var transpersoner passade in i hennes analys, och fick enligt mig inget rakt svar. I sitt egna föredrag pratade Thomas om att transkroppar i dansen spelar en viktig roll i nedbrytandet av det könsstereotypa tyranniet inom dansvärlden. Han tog också upp hur *Human Writes* ifrågasätter den ”obligatoriska skönheten” som associeras med dans.

Omöjliggör avstängdhet

På konferensens avslutningsdag bröt Diamanda Galás det akademiska mönstret i ett performanceföredrag

Konstverk på Weaving Politics.

som involverade hela kroppen, inklusive hjärnan. När jag såg henne live i Uppsala våren 2011 höjdes ribban för hur transcenderande ett performance kan vara. Där och då blev hon den främsta inspirationen i mitt eget performance-arbete.

Galás röst är ett frontalangrepp på passivitet och voyeurism inför förtryck och lidande. Det tvingar oss att vara fullständigt vakna, omöjliggör avstängdhet och förstör för alla de som trodde de kunde få sitta och mysa inuti ignoransens bekväma bubbla. Bubblan spricker och antingen flyr du eller så stannar du och börjar känna och agera på riktigt.

Hur ska jag klara av att intervjuva någon som betytt så mycket för mig? Jag börjar med att fråga Diamanda hur hon hanterar mainstreamarenor. Hon berättar:

– När jag började arbeta ville jag att de som gillade mig skulle kunna

komma till eleganta platser – en skara vampyrer som omstörtar platserna där eliten möts.

– När jag får chansen att ställa upp i mainstreammedier ser jag till att infiltrera dem med radikal politik, fortsätter hon.

”Radion förbjuder tystnad”

Vidare diskuterar vi förtryckta behov av katarsis. Diamanda berättar att ordet kommer från grekiskans ord för att göra rent hus och ta sig vidare på nytt – en viktig process för många utsatta människor. Vi enas om att de flesta som uppskattar Diamanda Galás är människor med starka och djupa erfarenheter, då dessa människor behöver starka och djupa verk. I likhet med performancekonstnären Penny

Arcade menar Galás att samhällsbilden att bara unga artister är intressanta visar hur kulturen ses som en handelsvara.

Samtalet förflyttar sig till skillnaden mellan queer och mainstream gay, som Diamanda beskriver som ”Skolan för inredningsdrottningen som idoliserar perfekta, ofarliga artister”.

Avslutningsvis, några visdomsord från Diamandas performance:

– Jag framträder med förhoppningen att jag slipper bli avbruten av någon som är uttråkad, trött, eller avstängd.

– Radion förbjuder tystnad. Vi är ackompanjerade av ett soundtrack av popmusik när vi går till affären, vart vi än går... Dom slår dig med en tegelsten i skallen så att du i slutändan har en plåtburk som hjärna.

– Det enda botemedlet mot ensamhets känslor, är att vara ensam.

Alexander Alvina Chamberland

Diamanda Galás performance innebär ett frontalangrepp på passivitet och voyeurism, anser Alexander Alvina Chamberland.